

კვილე საილი

პამიდ საილი არაბული სამყაროს გამოჩენილი პოეტია. ცხოვრობს ერავსი. არის მწერალთა და ლიტერატორთა გამგეობის თავმჯდომარე, სრულიად არაბთა მწერალთა კავშირის გენერალური მდივანი, გაზეთ „ას-საურას“ მთავარი რედაქტორი, რევოლუციური ხელმძღვანელობის საბჭოს წევრი.

შეკითხვა

შენ მკვთობები, ცათა ასულო, ჩემი მპყრობელი ლექსის შეხახებ და მეც ვპასუხობ: იგი მებანლა, ხანაბდე თვალნი შინ გინილავდნენ.

მერც ვაჭეცა მხოლოდლა წაშით, სხვათა მრავალთა დატყვებით და გვერდის აგლით, შენთან მოვლდა, ცოდ აგამალდა, განდგომა შენი რომ არ შენახა. ო, ელვარება პოეზიისა აღწათებს კოვონს ცხა კადემდეც.

მე ვფიქრობ შენზე, გულის სატებაჲ ასწინე ჩემი ლექსის ხმა ტუბილი?! ხომ შეიძლება ახედაც მოხდეს, ნამდური გულზე არ მოხვდეს ყველას. მაღლი ლექსისა არს უმადღესი, განუწოამელი ყოველთა შინა. მე ვკრთი, ვით კატა გამოგდებულნი, წამთრის სუხნისხან რომ გათოშალო. ო, ვფიქრობ შენზე, ოქნებ ამ ლექსმა აგაკანკალა და შეგაცია.

წაშობიბარეთ, გაშალე ფრთები, იყავ ამაყი, როგორც კასილა.* ვხედავ ლურჯ ტალღებს, როგორ ილტვიან, შენი სარტყლის კიდეს მიადგნენ, ეტმასნებთან ქობას კახისას და მაღლდებიან წევით შენაბდე. ამ დიდმა ფიქრმაც მიტომ ამაფსო — გვეცდო სამყაროს და ვიქცე ლექსად.

მწეპაბუკო

ო, მწეპაბუკო, შენ კარგად უწყვი, რა არის ახლა მამული შენი. მას ვერ შებილწავს მტრობა და შური, ვერც გამყიდველთა ავი ზრახვები.

ჰო, მწეპაბუკო, შენ ისიც უწყვი, ერთმანეთისკენ როგორ ილტვიან შეყვარებულთა ცხელი გულები, ამაღლებულნი წვითა და განცდილთ ესწრაფებიან დიდ ნეტარებას. ეს არის განცდა უშაღლესი და შანთან სხვა ყველა არაფერია. ეს სიწმარია დიდზე დიდი, არს ხიყვარული ნექტრით ავსილი და, ასულს ცაში მადლა და მალლა, სულ შელანდობა ზავშვობის წლები.

ფანტელმბივით მოღეს ფიქრები და იხატება ერავსი რუკაც ქათქათა, ლამაზ გაშლილ რვეულში, მამულის მიჯნა დღეს რასაც ჰქვია.

ჰე, მწეპაბუკო, ხალხი განწავლის, როგორ იტანჯო მისთვის მარადის, იყო ძლიერი, მომთმენი დიდად, მამულის ბედი გულზე გებატოლ. თუ პატავს დაგდებს, ხელს გადაგიხეშს, შენ ამაღლდები უკვდავებისკენ. თუმც ანეც ხდება — მამულზე მლოცველს გაწირავს ღმერთი ისე უბრალოდ...

ჰე, მწეპაბუკო, ნუთუ შენ იყავ, მიწულსრის უამზე რომ ჩაიძინე. სიზნარად ის ქალი გელანდებოდა, ადრე და ადრე გულს რომ გიხსნიდა.

არ დაიღარდო... მიწულსრება ჩემი გრძელი ხავალი გზა და მოვალ შენთან, ტუბილო მამულს, მოვაბიქებ წმეწენიერი ხავალობილებით და დიდი ყინით აწ და მარადის!

ლომის ხადარო, ქაბუკო დილო, არ დამანახო მე შენი სფელა, — ის ქობისროლე ცხრა მთას გადაღმა და ხიანლოცეს არ გაეყარო! არაბულიდან თარგმნეს როდამ ჩანანძიმე და გურამ ჩიმქოშანისა

* კასილა — არაბული ლექსი.